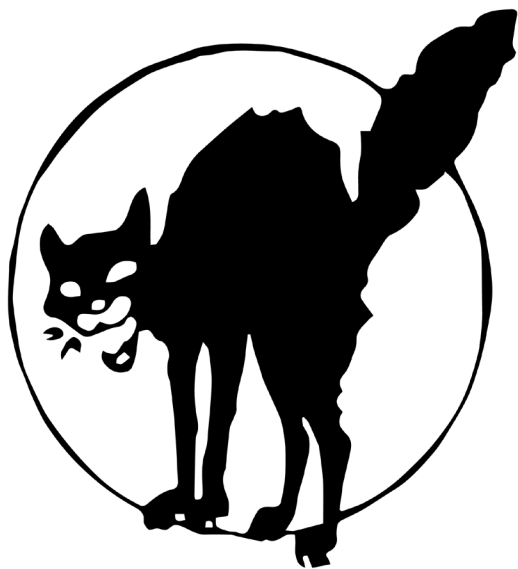

ACȚIUNE SINDICALĂ

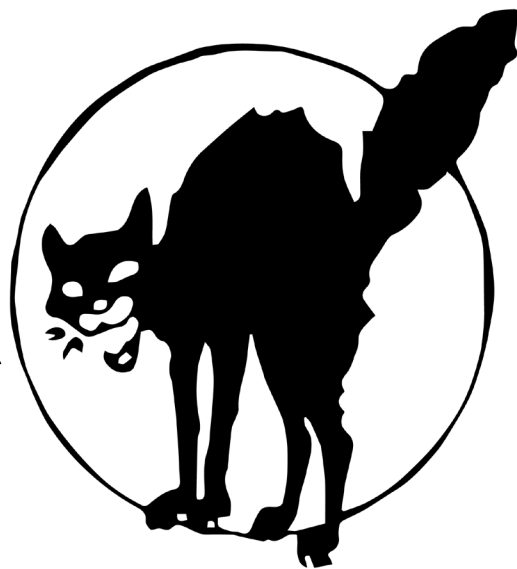
Tot ce se referă la lege, și nu se limitează la apărarea privilegiilor claselor dominante și la nevoia de arbitraj pentru disputele lor interne, există doar fiindcă presiunea clasei muncitoare a impus astfel.

În momentul în care această presiune dispare va avea loc în primul rând tendința de a ignora legea și, ulterior, când apare ceva ce invită burghezia să mărească exploatarea asupra muncitorilor, legile nu doar că sunt ignorate, ci sunt rescrise. E imposibil pentru clasa muncitoare să se opună acestei presiuni prin mijloace politice, odată ce mecanismele politice ce domină Statul nu îi aparțin. Și chiar dacă nu ar fi așa, capacitatea acesteia de a face valabil orice triumf obținut în sfera legală depinde de capacitatea și forța de rezistență pe care aceasta o deține în cadrul relațiilor de muncă. Fie clasa muncitoare reușește să impună patronatului aplicarea legii prin organizarea la locul de muncă unde are loc exploa-

tarea, fie legea e inutilă. În situații de slăbiciune, propriul muncitor se va asocia cu patronul în sarcina de a-l ajuta să fugă de lege.

Lupta împotriva restructurării relațiilor de clasă de către Stat nu trebuie să se limiteze la simple manifestații de nemulțumire care pot fi ușor ignorate și, în consecință, inutile. Un sindicat nu e un grup de cetățeni sau simpli activiști și nu trebuie să se comporte ca atare, făcând din acțiunile sale un fel de petiție care contribuie doar la slăbirea capacității sale efective de luptă, alimentând pe parcurs iluzii în rândul clasei muncitoare, printre care noțiunea de neutralitate a Statului și a legii în fața claselor sociale. Legile muncii nu sunt refăcute datorită unor concepții greșite sau fiindcă politicienii sunt portavocea unei ideologii dăunătoare, mai exact a neoliberalismului, ci fiindcă mijlocul cel mai efectiv la îndemâna

ACȚIUNE SINDICALĂ

Tot ce se referă la lege, și nu se limitează la apărarea privilegiilor claselor dominante și la nevoia de arbitraj pentru disputele lor interne, există doar fiindcă presiunea clasei muncitoare a impus astfel.

În momentul în care această presiune dispare va avea loc în primul rând tendința de a ignora legea și, ulterior, când apare ceva ce invită burghezia să mărească exploatarea asupra muncitorilor, legile nu doar că sunt ignorate, ci sunt rescrise. E imposibil pentru clasa muncitoare să se opună acestei presiuni prin mijloace politice, odată ce mecanismele politice ce domină Statul nu îi aparțin. Și chiar dacă nu ar fi așa, capacitatea acesteia de a face valabil orice triumf obținut în sfera legală depinde de capacitatea și forța de rezistență pe care aceasta o deține în cadrul relațiilor de muncă. Fie clasa muncitoare reușește să impună patronatului aplicarea legii prin organizarea la locul de muncă unde are loc exploa-

tarea, fie legea e inutilă. În situații de slăbiciune, propriul muncitor se va asocia cu patronul în sarcina de a-l ajuta să fugă de lege.

Lupta împotriva restructurării relațiilor de clasă de către Stat nu trebuie să se limiteze la simple manifestații de nemulțumire care pot fi ușor ignorate și, în consecință, inutile. Un sindicat nu e un grup de cetățeni sau simpli activiști și nu trebuie să se comporte ca atare, făcând din acțiunile sale un fel de petiție care contribuie doar la slăbirea capacității sale efective de luptă, alimentând pe parcurs iluzii în rândul clasei muncitoare, printre care noțiunea de neutralitate a Statului și a legii în fața claselor sociale. Legile muncii nu sunt refăcute datorită unor concepții greșite sau fiindcă politicienii sunt portavocea unei ideologii dăunătoare, mai exact a neoliberalismului, ci fiindcă mijlocul cel mai efectiv la îndemâna

burgheziei pentru a depăși crizele este de a le transfera clasei muncitoare. Când Statul facilitează concedierile sau când reduce indemnizațiile, argumentând că în acest fel va crește numărul de angajați, nu trebuie să răspundem spunând că există studii care demonstrează faptul că a crea noi posturi de muncă e neglijabil, ci denunțând adevărata intenție a acestor manevre, aceea de a slăbi capacitatea de negociere a muncitorilor în cadrul firmei.

Grevele generale trebuie să fie declarate cu revendicări concrete și cu specificația că se vor urma până unde va fi necesar. Nu e de datoria sindicatului să faciliteze munca Statului, să limiteze revendicările și metodele de luptă a muncitorilor astfel încât să poată fi digerate de către burghezie. O grevă generală nu e o „demonstrație de nemulțumire”, ci o luptă care se desfășoară cel puțin cu obiectivul de a exercita constrângere față de un aparat de constrângere, de a obliga Statul să cedeze, în rolul său de reprezentant și regulator al societății burgheze, în fața dorințelor muncitorilor, iar dacă aceștia reușesc prin forța lor să răstoarne mecanismul de opresiune capitalist, nu va fi o tragedie, o catastrofă, o „criză politică”, ci un triumf. Va fi sfârșitul opresiunii și al capitalismului. Iar un muncitor care nu speră la sfârșitul capitalismului e un muncitor care nu aspiră să fie liber.

Observăm cum sindicalismul este manevrat de partide politice care, ori sunt simple anexe ale puterii burgheze și, prin consecință, deloc inclinate să favorizeze interesele muncitorilor, ori, nefiind de acest tip, rămân minoritare, cu puțină forță și putere, parțial datorită chiar controlului exercitat asupra mișcării sindicale.

Departate de a le fi utile, partidele politice se implică în sfera muncii pentru a o parazita, făcând din sindicate simple portavoci ale sistemului politic, în care se află bine instalate. Pentru toate finalitățile practice, partidele politice sunt o curea de transmisie între puterea burgheză și mișcarea muncitorească, acționând mereu în sensul de a influența integrarea muncitorilor în aparatul birocratic de administrație a capitalismului, unde această integrare poate duce doar la dispariția sindicalismului. Dar, considerând că muncitorii nu pot renunța la rezistența în fața capitalismului, iar o organizație creată pentru această luptă ce refuză să lupte e inutilă, înseamnă că integrarea sindicalismului în societatea burgheză corespunde colapsului propriului sindicalism și provoacă nevoia de a crea noi instrumente de luptă.

Sursa: Articol preluat din revista anarbo-sindicalistă Apoio Mútuio, numărul 2, Ianuarie 2013, publicată de AIT-SP

burgheziei pentru a depăși crizele este de a le transfera clasei muncitoare. Când Statul facilitează concedierile sau când reduce indemnizațiile, argumentând că în acest fel va crește numărul de angajați, nu trebuie să răspundem spunând că există studii care demonstrează faptul că a crea noi posturi de muncă e neglijabil, ci denunțând adevărata intenție a acestor manevre, aceea de a slăbi capacitatea de negociere a muncitorilor în cadrul firmei.

Grevele generale trebuie să fie declarate cu revendicări concrete și cu specificația că se vor urma până unde va fi necesar. Nu e de datoria sindicatului să faciliteze munca Statului, să limiteze revendicările și metodele de luptă a muncitorilor astfel încât să poată fi digerate de către burghezie. O grevă generală nu e o „demonstrație de nemulțumire”, ci o luptă care se desfășoară cel puțin cu obiectivul de a exercita constrângere față de un aparat de constrângere, de a obliga Statul să cedeze, în rolul său de reprezentant și regulator al societății burgheze, în fața dorințelor muncitorilor, iar dacă aceștia reușesc prin forța lor să răstoarne mecanismul de opresiune capitalist, nu va fi o tragedie, o catastrofă, o „criză politică”, ci un triumf. Va fi sfârșitul opresiunii și al capitalismului. Iar un muncitor care nu speră la sfârșitul capitalismului e un muncitor care nu aspiră să fie liber.

Observăm cum sindicalismul este manevrat de partide politice care, ori sunt simple anexe ale puterii burgheze și, prin consecință, deloc inclinate să favorizeze interesele muncitorilor, ori, nefiind de acest tip, rămân minoritare, cu puțină forță și putere, parțial datorită chiar controlului exercitat asupra mișcării sindicale.

Departate de a le fi utile, partidele politice se implică în sfera muncii pentru a o parazita, făcând din sindicate simple portavoci ale sistemului politic, în care se află bine instalate. Pentru toate finalitățile practice, partidele politice sunt o curea de transmisie între puterea burgheză și mișcarea muncitorească, acționând mereu în sensul de a influența integrarea muncitorilor în aparatul birocratic de administrație a capitalismului, unde această integrare poate duce doar la dispariția sindicalismului. Dar, considerând că muncitorii nu pot renunța la rezistența în fața capitalismului, iar o organizație creată pentru această luptă ce refuză să lupte e inutilă, înseamnă că integrarea sindicalismului în societatea burgheză corespunde colapsului propriului sindicalism și provoacă nevoia de a crea noi instrumente de luptă.

Sursa: Articol preluat din revista anarbo-sindicalistă Apoio Mútuio, numărul 2, Ianuarie 2013, publicată de AIT-SP